

Evangelhia zilei 19 martie: Solemnitatea Sfântului Iosif

Comentariu la Evangelhia în
Solemnitatea Sfântului Iosif.

„Când Iosif s-a trezit, a făcut așa
cum îi poruncise îngerul
Domnului”. Sfântul Iosif ne
invită să trăim în credință, cu
certitudinea că nenumărați
oameni vor veni la Dumnezeu
prin noi.

Evangelhie (Mt 1,16.18-21.24a)

Iacob l-a născut pe Iosif, soțul Mariei,
din care s-a născut Isus, cel numit
Cristos.

Nașterea lui Isus Cristos însă a fost astfel: mama lui, Maria, era logodită cu Iosif. Mai înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată prin puterea Duhului Sfânt.

Iosif, soțul ei, fiind drept și nevoind s-o denunțe, s-a hotărât să o lase în ascuns. După ce cugetase el acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un fiu și-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de păcatele sale”.

Trezindu-se din somn, Iosif a făcut după cum i-a poruncit îngerul Domnului.

Comentariu la Evanghelie

Solemnitatea de astăzi ne introduce într-un mod profund și emoționant în planurile eterne ale lui Dumnezeu. Deși protagonistul versetelor alese ca Evanghelie a Liturghiei este Iosif, de fapt, Matei ne vorbește despre originea lui Isus, despre concepția Sa feciorelnică. În același timp, ne dezvăluie identitatea lui Iosif, cel prin care Isus primește, prin filiația sa legală, descendența davidică. Acest pasaj ne invită să reflectăm asupra modului în care Dumnezeu se bazează pe oameni: pe Iosif, pe care îl sărbătorim astăzi, dar și pe noi înșine.

Iosif este chemat să-și asume paternitatea legală a Celui care va mântui poporul lui Dumnezeu de păcatele sale. Înainte de a auzi aceste cuvinte din gura îngerului Domnului, sfântul patriarh simțea că participă la un mister în fața căruia se

considera nevrednic. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât ne conștientizăm mai profund micimea și ne încercăm o teamă sfântă. Însă primul nostru impuls – acela de a crede că Dumnezeu este ca noi și că, asemenea nouă, se distanțează de cei imperfecti – se dovedește a fi greșit. Dumnezeu nu este așa.

Dumnezeu nu se „sperie” de micimea noastră și nici nu se îndepărtează de ea. El știe mai bine decât noi la ce ne-a chemat și ce vrea să realizeze prin noi. Știm puține lucruri despre viața lui Iosif, dar ne putem imagina că nu i-au fost cruțate sacrificiile și încercările. Acest lucru reiese și dintr-un alt posibil text evanghelic al acestei sărbători: episodul copilului Isus pierdut și regăsit în templu (Lc 2,41-51a). Neliniștea lui Iosif nu se datora doar faptului că nu îl găsea pe Isus, ci și răspunsului enigmatic pe care L-a primit la întrebarea Mariei:

„De ce *Mă* căutați? Nu știți că trebuie să fiu în lucrurile Tatălui Meu?” Să participi la taine atât de mari și totuși să nu înțelegi atât de multe!

Dumnezeu i-a încredințat lui Iosif cele mai prețioase daruri: pe Isus și pe Maria, pentru că știa bine ce era în inima lui. Biserica l-a ales drept ocrotitor într-un mod cu totul special. În Iosif descoperim o inimă plină de iubire, dreptate, hărnicie, disponibilitate la suferință, docilitate – calități esențiale pentru cel căruia i se încredințează misiuni mărețe. Așa cum spune Sfântul Paul, „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și vă dă voința și înfăptuirea, după buna Lui plăcere” (Fil 2,13). Însă Dumnezeu are nevoie de suflete bine dispuse. Iar Iosif era unul dintre acestea.

Atât prima lectură a Liturghiei (2 Sam 7,4-5a.12-14a.16), cât și a doua (Rom 4,13.16-18.22) ne ajută să

reflectăm asupra unui aspect central al vieții lui Iosif, care ne privește și pe noi. Profeția din Cartea a doua a lui Samuel spune: „Când *ți se vor* împlini zilele și vei *adormi alături de* părinții tăi, voi ridica după tine *un urmaș, ieșit din trupul tău, și-i voi* *întări domnia*”. Aici se vorbește despre Mesia, dar și despre o descendență. Iar textul din Romani afirmă: „Făgăduința de a fi *moștenitor al lumii* nu *i-a* fost făcută lui Abraham sau urmașilor lui prin Lege, ci prin dreptatea credinței (...). [Abraham], sperând împotriva oricărei speranțe, a crezut că va deveni tatăl multor popoare, după cum *i s-a spus*: «Așa vor fi urmașii tăi». Ce legătură are aceasta cu Iosif?

Dumnezeu *i-a* promis lui Abraham o descendență nenumărată, iar calea a fost credința. Credincioșii sunt cei care *i-au* confirmat lui Abraham paternitatea, după cum

argumentează Paul. Paternitatea lui Abraham este un dar în întregime: Isaac este un dar, la fel și paternitatea sa universală asupra credincioșilor. Dumnezeu vrea să înțelegem că și noi suntem chemați să fim părinți spirituali, prin credința noastră, o credință care se manifestă prin iubire. Acest lucru l-am văzut la Iosif, despre care putem spune că a crezut în fața misterului. Astăzi, suntem invitați în mod special să ne încredem în Dumnezeu în viața de zi cu zi, având certitudinea că mulți vor fi conduși la Dumnezeu prin credința noastră trăită în fiecare zi.

Juan Luis Caballero //

@lukalousec - Instagram

solemnitatea-sfantului-iosif/
(08.08.2025)